— Розкажи мені про свою подружку, про цю, нову,
з якою ти зараз живеш. Що там зараз між вами?
— Між нами зараз повітря. Я з нею просто живу,
так як діти живуть зі своїми страхами.

Це ось те, що між нами — її химерний маршрут,
яблука і вино, усе це її протестанство,
одяг, який вона носить у торбі, мов парашут,
і колір її волосся,
.....який вона змінює,
.....як змінюють громадянство.

Вона постійно зникає, у неї свої ключі.
Вертається й засинає в тиші густій і свинцевій.
І я нажахано слухаю, як іноді уночі
серце її спиняється, наче трамвай на кінцевій.

Вона зупиняє час, що вперто кудись іде,
подзенькуючи при ході порцеляновим передзвоном.
Тоді вона підстригає своє волосся руде,
як підстригають траву, доглядаючи за газоном.

Вона це якось поєднує, мовби згортає сувій,
і тоді я теж помічаю, бачу так ясно й близько
і це життя, що тече, мов туш у неї з-під вій,
і смерть, яка відступає, наче розбите військо.

Виймає мені з долоні гострі скалки жалю,
торкається мого тіла, ніби важкого ужинку.
Ось саме тому я її і люблю,
як тільки жінка може любити жінку.